

Gledališče

Michele Riml: Dokler naju seks ne loči SLG Celje

★★★★★

V današnji prevladi velikih in usodnih tem ter vsesplošnega občutja prelomnih časov (ki je brzokone varljivo) se obravnava vsakdanjih intimnih problemov v gledališču šteje za banalnost, še zlasti, če gre za delo z izrazitimi elementi komedije. Vendar se v celjskem gledališču ne pustijo odvrniti od produkcije tudi bolj lahkotnih projektov in med redkimi skrbijo za kontinuirano uprizorjanje tovrstnih aktualnih del sodobne, predvsem anglosaške dramatike.

Rezultati so sicer spremenljivi, vendar je vsaj toliko kot predstavljena problematika pomembno sledenje trendom, četudi to niso vedno vrhunski teksti, sicer gledališče prej ali slej dobi muzejski status. Občasno tudi ni nič napačnega, če se ugodi želji občinstva po bolj nepretencijskih novitetah, reciklaža vedno istih velikih klasičnih tem v različnih režiserskih interpretacijah je pri nas dobila neobvladljive razsežnosti. Tudi komedija *Dokler naju seks ne loči* kanadske avtorice Michele Riml ni ravno vrhunski tekst. Gre sicer za dramaturško dovolj spretno zastavljeno, vendar dokaj predvidljivo formo, v kateri ne manjka klišejev, analiza problematike odtujenosti zakoncev pa ne preseže posteljnih težav oziroma se kompleksnost medsebojnih odnosov bolj ali manj reducira na peripetije glede spolnosti, čeprav je seveda vsakomur jasno, da je to le simptom in ne izvor nesoglasij. Res so nakazana tudi osebnostna in karakterna nasprotja med partnerjema, ter njune aspiracije, fantazme in razblinjeni mladostni ideali, vendar so tudi ta zgolj ilustrativni dodatek, ne da bi bila izpostavljena ali podrobneje analizirana. Kakorkoli že, kljub pomanjkljivostim je predstava *Dokler naju seks ne loči* kratkočasna, lucidna, duhovita in – čeprav še vedno v mejah dovolj konservativnega ameriškega

OCENJUJEMO

čuta za »dostojno« – vsaj nekoliko eksplicitna in provokativna. K temu še največ pripomore **Lučka Počkaj** kot Alice, ki premore veliko ne samo zaigrane, temveč tudi pristne senzualnosti, na odru smo jo že nekajkrat videli tudi v precej drznih vlogah, ki jih zna izpeljati samozavestno in brez zadržkov, odlikuje pa jo tudi izjemen čut za (samo)ironijo. Nekoliko manj prepričljiv je **Branko Završan** kot Henry; njegov lik je res že v besedilu zasnovan manj plastično, vendar ga tudi upodobi morda za spoznanje premalo doživeto oziroma nekoliko preveč rutinirano. Mlada režiserka Ajda Valcl zgodbo o čustveni otopelosti, usihanju fizične privlačnosti, sodobnem diktatu lepotnih standardov, vprašanju staranja in alienacije izpelje gladko, sicer pa v tej konverzacijski drami tudi ni prostora za posebne formalne ali vsebinske eksperimente, tudi na sceni Jasne Vastl dominira zgolj hotelska postelja. Za nekatere predstava ponuja poldrugo uro neobvezne zabave, za druge potrditev, da njihove težave niso edinstvene, za tretje morda spoznanje, da se je mogoče z njimi soočiti, in to ne nujno z novim receptom za antidepressiv, temveč na sproščen in humoren način. Kar je več, kot ponujajo številni veliko bolj ambiciozni in razvpiti gledališki projekti, ki na utilitarnost gledališča ali celo reševanje povsem praktičnih vsakdanjih problemov gledajo zviška in s posmehom.

PETER RAK

